

Odă poetului

Maria Podari

...despre poet sunt multe de spus:

- este acel tot, de jur împrejur, ce-i dai filele, poți și amuți - cum a putut el să ajungă până la sufletul gândului;
- e freamățul vieții de-a rândul, fără emfază, ce-și pune copertile cerului și trezește și cuvântul din morți;
- are prieteni mai buni decât el și mulți pomi, că și ei sunt poeți, cu gândul la ploi așezate, roade și umbre și cuiburi cu pui, unde însetatele nopți se destramă... să dea de izvoarele clipei, imortalizate pe ram;
- este ieșirea din sine, cu rafturi pline cu cărți, în locul pereților inimii, ce stă gata să cadă pe brânci, gata să pice pe rod;
- mana și verbul se citește pe el, de la mare distanță;
- răsfățul îndureratelor gânduri, bătute pe muchie;
- o rafală de sensuri, măsurată la pas;
- condorul luptelor crâncene înspre soare răsare și apune în propria-i patimă;
- adevăruri în lacrimi, ce împacă tăcerea, unde s-au ținut așteptările și tămâierile și robi și stăpâni, cu ochii aburiți de nădejdi și obide;
- iubirile lumii în confortul derivatelor lor, ce-l conjugă, aidoma frunzelor în toate culorile, ce nu-și rănesc arborii;
- războiul tăcerilor - în felul cântului singur, recunoscând diferențele cu capul plecat;
- verdele lui de ochi - lacrima nu pătează;
- este o masă încărcată cu litere sfinte;
- rupere de suflet, bucată cu bucată, până rămâne cu multele, altele ceruri în glas;
- un fir de nisip - pe o plajă de gânduri ce-și mână hazardul în larg...
- și multe!